

TURINYS

Įžanga. Liat kreipimasis į autorius. Prabyla <i>lohemet</i>	11
Ypatingas skyrius: TRIO. Nina, Marilyną ir Kira	14

I DALIS. PIRMOSIOS

1. Sarah'a Aaronson. Mirtis ant Karmelio kalno	27
2. Yolandė Harmor. Paslaptys jos antpečiuose	32
3. Shula Cohen. Mesjė Shula slapyvardžiu Perlas	48
4. Marcellė Ninio. Mirtis geriau nei kankinimai	73
5. Waltraud. Paslaptingoji ponía Lotz	86
6. Laisvė!	101

II DALIS. MAŽASIS ISSERIS VERBUOJA AMAZONES

7. Yehudita Nissiyahu. Buenos Airių Flamenko, mergina iš Jeruzalės	111
8. Isabelė Pedro. Aukštakulniai Kaire	128
9. Nadinė Frej. Tragiška meilės istorija	142

III DALIS. PONAS MIKE'AS HARARIS IR JO DAMOS

10. Mike'as	151
11. Sylvia Rafael (1). Įzymiausia iš visų	153
12. Yaelė. Scenarijus apie anglę nuotykių ieškotoją	178
13. Sylvia Rafael (2). Fiasko	199
14. Daniellė. Du įsimylėję šnipai	213
15. Erika. Dvi moterys ir teroristas	224

IV DALIS. ŽMOGAUS NEPALIESTI PAPLŪDIMIAI IR PASLAPTIS

16. Yola, Gila, Ilana. Rojus narams, kažkur toli toli 247

V DALIS. ALIZA MAGEN IR JOS DRAUGĖS

17. Aliza, Liron, Sigalė ir Rina. Mergina, pralaužusi
ledus moterų teisių srityje 269

18. Cindy. Medaus spąstai, tik be medaus 288

19. Linda. Diena, kai pravirko ramsadas 300

20. Dina ir Sammy'is. Naktis Teherane 306

Epilogas 321

Bibliografija ir šaltiniai 323

13 skyrius

Sylvia Rafael (2)

Fiasko

Sylvia nepažinojo Yaelės ir nedalyvavo „Jaunystės pavasaryje“. Bet po kurio laiko ji išsiaiškino, kad kol *Sayeret* kovotojai laužėsi į trijų *Fatah* lyderių namus, pats baisiausias, pavojingiausias ir fanatiškiausias priešas – Ali Hassanas Salamehas – ramiai miegojo *Fatah* slėptuvėje vos už keleto šimtų jardų toje pat gatvėje. Izraelio kareiviai jį praleido ir netgi neieškojo, nes nežinojo, kad jis tuo metu apskritai yra Beirute. Salamehas, klatingas ir suktas vyras, mokėjo nepalikti pėdsakų, tad Mosadas nė nenutuokė, kur jis slepiasi.

Jaunas, išvaizdus ir apsukrus Salamehas buvo šeicho Hassano Salameho, vietinės palestiniečių milicijos lyderio per 1948-aisiais įvykusį Izraelio Nepriklausomybės karą, sūnus. Hitlerio gerbėjui Hassanui Salamehui per Antrąjį pasaulinį karą pavyko pasprukti į Vokietiją. Vėliau jis parašytu nusileido Palestinoje su slapta misija – pakurstyti palestiniečių arabų sukilimą prieš britus ir užnuodyti Tel Avivo šulinius. Ši misija žlugo, o Salameho bendražygiai buvo nužudyti arba suimti. Jis pats sugėbėjo pasprukti, tačiau žuvo 1948-ųjų Nepriklausomybės kare. Per gyvenimą jis susikrovė didžiulius turtus, tad jo sūnus Ali Libane ir Europoje užaugo kaip turtingas hedonistinių pažiūrų švaistūnas. Bet po to, kai

1967 m. buvo sutriuškintos arabų armijos, jis tapo Palestinos patriotu ir įstojo į *Fatah*. 1970-aisiais Arafatas paskyrė jį „Juodojo rugsėjo“ operatyvinės veiklos vadu. Ali draugai praminė jį Raudonuoju Princu: Princu, nes buvo didžiojo Salameho sūnus, o Raudonuoju – dėl polinkio į kraują ir žudynes. Arafatas jį viešai formavo kaip savo įpėdinį. Raudonasis Princas buvo kaip tik tas žmogus, kuris sugalvojo ir suplanavo misiją prieš Izraelio atletus Miunchene.

„Juodojo rugsėjo“ lyderiai buvo likviduojami vienas po kito: Paryžiuje, Atėnuose, Kipre, Beirute. O savo kruvinu keliu tebėjo tik vienintelis Raudonasis Princas. Chartume jo vyrai šturmavo diplomatinę priėmimą, suėmė Amerikos ambasadorių ir jo pavaduotoją bei laikinąją Belgijos ambasadorių, o po to juos visus žiauriai nužudė. Tokių veiksmų nevalia toleruoti. Todėl Goldos X komitetas organizacijai *Caesarea* uždegė žalią šviesą. Salamehą reikėjo bet kokia kaina surasti ir nužudyti.

Raudonojo Princo paieškos Mike'ui Harariui virto tikra manija. Jis išsiuntinėjo savo žmones po visą Europą, perspėjo šnipinėjimo tinklus bei signalinės žvalgybos ekspertus ir susisiekė su savo kontaktiniais asmenimis kitose slaptosiose tarnybose. Bet ištikus tris mėnesius Salameho paieškos nedavė jokių vaisių, išskyrus miglotus gandus, kad jis yra Vokietijoje arba kažkurioje Skandinavijos šalyje, kur ruošia didelio masto išpuolį prieš Izraelį. Pasak šių gandų, Salamehas norėjo atkeršyti už „Jaunystės pavasari“ bei neseniai įvykdytą Mohamedo Boudios, „Juodojo rugsėjo“ vado Prancūzijoje, nužudymą. Bet šios informacijos negalėjo patvirtinti jokie patikimi šaltiniai.

Ir tuomet, liepos viduryje, vis dėlto nušvito vilties žiburėlis!

Ženevoje, Šveicarijoje, gyveno jaunas alžyrietis Kamalis Benamanas, žinomas „Juodojo rugsėjo“ pasiuntinys. 1973-ųjų liepos 14 d. jis netikėtai nuskrido į Kopenhagą, iš ten nuvyko į Oslą, o tada, praleidęs naktį viešbutyje „Panorama“, sėdo į traukinį, kuriuo nuvažiavo į Lilehamerio žiemos kurortą, įsitaisiusį tarp didingų snieguotų kalnų. Lilehameryje, esančiame šimto mylių atstumu nuo Oslo, turėjo vykti žiemos olimpinės žaidynės. Paskui Kamalį į šį miestą nusekė ir trys Mosado kovotojai: „austras“ Gustavėas Pistaueris, „prancūzas“ Jeanas Lucas Savanier bei „švedas“ Danas Artas (tikrasis vardas – Danas Arbelis).

Vos tik šių trijų kovotojų pranešimas pasiekė Mosado būstinę, Mike'as Hararis iškart pasinėrė į įtemptą veiklą. Žinodamas apie gandus, kad

Salamehas apsistojęs Skandinavijoje, Mike'as buvo įsitikinęs, jog Benamanas į Lilehamerį nuvyko susitikti būtent su juo. Jis skubiai surinko operatyvinę komandą, į kurią įtraukė tiek patyrusius kovotojus, tiek ir keletą naujokų. Kopenhagoje gimęs Danas Arbelis nebuvo užgrūdintas kovotojas, bet tapo komandos nariu, nes puikiai mokėjo danų ir kitas skandinavų kalbas. Taip pat įtraukta jauna moteris, vardu Marianne'a Gladnikoff, kuri buvo neseniai iš Švedijos emigravusi į Izraelį. Ši programinės įrangos inžinierė, į Izraelį persikėlusi dėl sionistinių paskatų, dar visai neseniai buvo pradėjusi Mosado naujokų kursus. Tad jos mokymus teko nutraukti, o pačią skubiai per Ciurichą išsiųsti į Norvegiją, nes švedų kalba, kurią ji mokėjo, labai panaši į norvegų. Ši putli jauna šviesiaplaukė skrido naudodamasi savo tikraja pavarde ir Švedijos pasu. Jos kompanionė skrydžių iš Tel Avivo metu buvo juodaplaukė fotografė iš Kanados, kuri prisi-statė Patricios vardu.

Tarp veteranų, prisijungusių prie šių nedidelių pajėgų, buvo keletas svarbių „Dievo rūstybės“ komandos narių, kuriems jau anksčiau teko susidurti su veikla Europoje. Tad čia įtraukti ir Sylvia Rafael bei Avrahamas Gehmeris. Gehmeris turėjo Britanijos pasą Leslie'io Orbaumo, mokytojo iš Lidso Anglijoje, pavarde. O Mike'as Hararis į Norvegiją atvyko su Prancūzijos pasu, kuriame buvo Edouard'o Stanislaso Laskerio pavardė. Paskui jį atkeliavo ir ramsadas Zvi Zamiras, pasiėmęs Izraelio pasą Talio Sarigo pavarde. Komanda įsitaisė skirtinguose viešbučių kambariuose ir butuose, kuriuos išnuomojo Danas Arbelis. Jis su bendražygiais Oslo oro uoste taip pat išsinuomojo kelis automobilius. Sylvia pažinojo Daną Arbelį: 1970 metais jiems buvo tekę kartu vykti į žvalgybos misijas keliuose arabų šalių uostuose.

Jau nuo pat pradžių Sylvia pajuto, kad kažkas negerai. Per pastaruosius keletą mėnesių ji įgijo nemažai patirties panašiose misijose, todėl pasiteiravo misijos vadovų, koks yra atsarginis planas tuo atveju, jei kas nors nepasisektų, bei kokias pasprukimo priemones jie turi parengę. Ir labai nustebė sužinojusi, jog nieko nesuplanuota. Dėl to ji pasiskundė Avrahamui Gehmeriui, kuris tik patvirtino jos nuogąstavimus.

Be to, ją ganėtinai stipriai nuliūdino komandos, išsilaipinusios Lilehameryje, elgesys. Žiemą Lilehameris pritraukdavo milžiniškas minias turistų, o štai vasarą tai tebuvo snaudžiantis provincijos miestelis. Bet liepos 19 d. ten atvyko penkiolika Mosado kovotojų, savo išnuomotais

automobiliais užplūdo gatves ir bendravo faktiškai neslėpdami radijo stotelių. Komanda pritraukė nepageidaujamo dėmesio.

Be to, mąstė Sylvia, kaip identifikuoti taikinį? Ar Raudonasis Princas tikrai slepiasi šiame nedideliame miestelyje? O jei ir slepiasi – kur?

Mosado kovotojams pavyko susekti Kamalį Benamaną, kuris su padirbtais dokumentais įsiregistravo viešbutyje „Regina“. Kitą dieną jie pasekė jį, kai šis išvyko iš viešbučio. Jis pasivaikščiojo nuošaliomis alėjomis, tuomet parpėdino atgal, užsuko į kavines ir išėjo pro galinius išėjimus – atliko ne vieną manevrą, kurie įtikino izraeliečius, kad yra patyręs slaptasis agentas, mėginantis atsikratyti tikėtinų persekiotojų. Atrodė logiška daryti išvadą, jog jis prieš susitikimą su Salamehu bando išvengti jį galbūt stebinčių asmenų.

Vidurdienį Benamanas buvo pastebėtas kavinės „Caroline“ verandoje, kur sėdėjo po spalvotu skėčiu. Nuo suolo kitoje gatvės pusėje nuo jo akių nenuleido Gustavė'as Pistaueris, Marianne'a Gladnikoff ir dar vienas kovotojas. Netikėtai prie Benamano priėjo du nepažįstami asmenys. Vienas iš jų atsigręžė. Ir Pistaueris nustėro. Tas vyras buvo arabas! Tuomet Pistaueris palygino nepažįstamojo veidą su neryškia Salameho nuotrauka, kurią išsitraukė iš kišenės. Aišku, nuotraukoje Salamehas buvo nusiskutęs, o šis prie Benamano priėjęs arabas – ūsuotas. Tačiau ūsus juk galima užsiauginti arba prisiklijuoti. Ilgokai užsitęsusių akimirką Pistaueris žiūrėjo į nepažįstamojo veidą ir atidžiai lygino su nuotrauka. Kadras buvo prastas – gana neaiškus. Bet jie turėjo tik tiek. Galiausiai Pistaueris linktelėjo.

Mike'as Hararis, sėdėjęs automobilyje netoli jų, gavo žinutę. Jis nedelsdamas pranešė Zvi Zamirui, kad jo kovotojai atpažino Salamehą.

Nuo to momento kovotojai paliko Benamaną ir sukonzentravo visas pastangas į ūsuotąjį vyrą. Sekė jį, kai šis išėjo iš kavinės ir labai ilgai dviračiu važinėjosi miestelio gatvėmis, kol pasiekė pigų, apleistą priemiestį. Naktį jis praleido viename iš ten esančių skurdžių pastatų. O kitą rytą šis vyras dviračiu nuvažiavo į savivaldybės baseiną. Po kelių minučių izraeliečiai pastebėjo jį sėdintį prie baseino ir besišnekučiuojantį su dar vienu vyru.

Apie ką jiedu kalbėjosi? Būrio vadas įsakė Marianne'ai pasiimti maudymosi kostiumėlį, nerti į baseiną ir prisiartinti prie ūsuočio bei jo pašneko. Ji skubiai išsinuomojo bikinį, šoko į baseiną ir nuplaukė prie tolimo jo krašto, kur sėdėjo tie du taikiniai. Tačiau nesuprato jų pokalbio, nes

vyras kalbėjosi prancūziškai, o šios kalbos ji nemokėjo. Taigi Marianne'a apiplaukė dar keletą ratų, bet iš to nebuvo jokios naudos. Kita vertus, dar prieš lipdama į vandenį ji buvo apžiūrėjusi Salameho nuotrauką, o dabar įsižiūrėjo į įtariamąjį veidą. Marianne'a išlipo iš baseino.

– Nemanau, kad tai yra tas pats žmogus, – pasakė ji savo vadovui. – Vyro nuotraukoje antakiai visai kitokie, jie šiek tiek smailūs. Esu tikra, kad tai ne Salamehas.

– Jūs nežinote, – sulaukė atsakymo ji, – jūs nesuprantate.

Prie tokios išvados priėjo ir Sylvia. Pati būdama profesionali fotografė, ji negalėjo sutikti su tokiu identifikavimu, remiantis vien susiliejusia, neryškia nuotrauka. Su ja sutiko ir Avrahamas Gehmeris, tačiau misijos vadovai vis tiek atmetė jų nuogaštavimus. Jie aiškino, kad dauguma tą vyrą mačiusių žmonių manė, jog tai tikrai Salamehas. Tuo neabejojo ir pats Mike'as Hararis.

Sylvios nerimas turėjo ir dar vieną priežastį. Nė vienoje *Caesarea* žvalgybinių duomenų stebukladario Romio parengtoje ataskaitoje neužsiminta apie tai, jog Salamehas moka prancūzų kalbą, o prie baseino stebėtas vyras ją buvo įvaldęs tobulai. Be to, dar vienas dalykas: ar išvis logiška, kad „Juodojo rugsėjo“ lyderis Salamehas, neabejotinai žinodamas, jog jį persekioja Mosadas, be apsaugos važinėtusi dviračiu po Lilehamerį ir net nemėgintų atsikratyti galimų persekiotojų? Ir nejaugi jis apsistotų skurdžiam Lilehamerio priemiestyje? Nejaugi tikrai eitų į miesto baseiną, kur būtų visiškai bejėgis? Sylvia šiomis mintimis pasidalijo su savo vadovais, bet visa tai ir vėl buvo tiesiog atmesta. Hararis ir Zamiras buvo užsibrėžę įvykdyti šią užduotį. Atrodo, kad ta sėkmė, kurios sulaukė per ankstesniąsias „Dievo rūstybės“ misijas, atšipino jų kruopštumą tikrinant ir ruošiant užduotis. Vadovai taip pat nusprendė, kad vadinamoji „D diena“ įvyks dar tą pačią dieną, liepos 21-ąją.

Tą vakarą krito lengva dulksna, o Salamehas su nėščia moterimi šviesiais plaukais įžengė į miestelio centre esantį kino teatrą, kur pažiūrėjo filmą *Where Eagles Dare* su Clintu Eastwoodu ir Richardu Burtonu. Filmu seanso metu netoli poros atsisėdo *Kidon* kovotojas ir stebėjo, kaip moteris ir vyras kartu dalijasi saldumynų pakelį. Pasibaigus filmui, 22 val. 15 min., jiedu sėdo į autobusą, kurį Marianne'a Gladnikoff nusekė vienu iš išnuomotų automobilių. O paskui ją baltoje mašinoje važiavo trys vyrai: Jonathanas Ingleby'is, Rolfas Baehras (vairuotojas) ir Gerardas Emile'is

Lafondas. Tai buvo puolamoji komanda. Kai Salamehas ir ta moteris išlipo iš autobuso tylioje, tuščioje Storgteno gatvėje, prie jų sustojo keli automobiliai. Iš baltojo iššoko Ingleby'is ir Lafondas. Jie išsitraukė pistoletus *Beretta* ir Ali Salamehui suvarė 14 kulku. Su juo buvusi moteris liko nesužeista. Tai tetruko kelias sekundes. Tuomet abu žudikai šoko į baltąjį automobilį, kuris tuojau pat šovė pirmyn ir pradingo gatvės gale. O kitoje mašinoje Marianne'a išgirdo lakonišką žinutę: „Jie jį pričiupo!“

Azi Zamiras ir Mike'as Hararis netvėrė džiaugsmu. Didžiausias teroristas nebegyvas.

– Puikiai pasidarbuota, – džiūgaudamas pareiškė Mike'as per radijo stotelę. – Dabar visi vyksta namo!

Įvykio vietoje tučtuojau pasirodė policijos ir greitosios pagalbos automobiliai, bet Salameho žudikų jau nebuvo nė kvapo. Iš ten jie pašalino pirmieji. Tie trys kovotojai, kurie važiavo baltuoju automobiliu, pastatė jį priemiestyje ir sėdo į kitą. Dar tą pačią naktį jie su keturiais kitais kovotojais išvažiavo iš Lilehamerio dviem pabėgti skirtomis mašinomis, o ryte išskrido iš Oslo oro uosto ir paliko Norvegiją. Zvi Zamiras ir Mike'as Hararis taip pat išvyko iš Norvegijos lėktuvu ir keltu. Šalyje jie paliko kelis kovotojus, kurie turėjo pasirūpinti išnuomotais butais ir automobiliais. Be to, jie turėjo sunaikinti bet kokius Mosado veiklos Osle ir Lilehameryje įrodymus.

Vis dėlto jie nenumanė, kad tą naktį *Kidon* nariai Storgteno gatvėje nebuvo vieni. Visai netoli žmogžudystės vietos, tankioje savivaldybės parko augmenijoje, mylėjosi jauna porėlė. Staiga jie išgirdo šūvius ir pastebėjo vieną iš šaulių mašinų, kuri staigiai pasileido važiuoti ir dingo iš įvykio vietos. Porėlė netgi spėjo įsidėmėti automobilio spalvą, modelį ir registracijos numerį – visą šią informaciją jie perdavė policijai. Pasak vieno iš komandos narių, Danas Arbelis sugrįžo prie paliktos baltosios mašinos *Peugeot*, kurioje prieš dieną buvo palikęs paketą, ir nuvairavo ją į Oslą. Iš tikrųjų jis nusprendė nepaklusti pradiniam įsakymui su Gladnikoff traukiniu važiuoti į Oslą, o tada išvis išvykti iš šalies.

Kitą dieną Arbelis atėjo į *Hertz* automobilių nuomos punktą Oslo oro uoste ir pranešė, kad nori gražinti baltą *Peugeot*. Marianne'a Gladnikoff sėdėjo automobilyje ir laukė, kol Arbelis sutvarkys visus dokumentus. Tai buvo pirmojo laipsnio aplaidumas, nes pabėgimo etapo metu griežtai draudžiama nuomos įmonėms gražinti mašinas, kurios buvo

naudojamos operacijose. Tokias transporto priemones reikėjo tiesiog kur nors palikti.

Tai buvo lemtinga klaida. Maždaug tuo metu Norvegijos radijo eteryje nuskambėjo policijos pranešimas su detalėmis apie pasprukusį automobilį. Ir vienas norvegas, kuris sėdėjo mašinoje už Marianne'os ir klausėsi radijo, kaip tik pakėlė akis ir tiesiai prieš save pamatė ieškomą automobilį! Jis susijaudinęs apie tai pranešė policijai. Arbelis ir Gladnikoff buvo sulaikyti. Juos tardė Steinerio Ravlo, Oslo policijos tyrimų skyriaus pareigūno, komanda, kuri bemaž iškart juos palaužė. Paaiškėjo, kad Arbelis kenčia nuo klausofobijos: policijai jis papasakojo, jog per Antrąjį pasaulinį karą buvo priverstas daug mėnesių slėptis rūsyje. Atvestas į mažytį tardymo kambarį, jis sutiko visapusiškai bendradarbiauti su policija, jei tik bus leista palikti praviras duris...

Policijos pareigūnai buvo priblokšti. Iki tol jie nė neabejojo, kad žmogžudystė Lilehameryje yra susijusi su prekyba narkotikais, o dabar jie staiga suprato, jog atskleidė tarptautinius šnipų pasaulio reikalus. „1973 metais, – vėliau pasakojo Steineris Ravlo, – mes paprasčiausiai netikėjome, kad Norvegijoje galėtų nutikti kas nors tokio.“

Gladnikoff ir Arbelis nuvedė policiją į slėptuvę, kurioje laukdami išvykimo iš Norvegijos slėpėsi Sylvia Rafael ir Avrahamas Gehmeris. Tame bute buvo ir dar du izraeliečiai – Michaelis Dorffas ir Zvi Steinbergas. Sylvia jautėsi itin nerami. Ji negalėjo tiesiog sėdėti užrakintame bute ir laukti, todėl pasiūlė draugams palikti tą butą. Vos tik išėjo iš pastato, iškart buvo apsupti ginkluotų policijos pareigūnų. Tarp Dano Arbelio dokumentų policija aptiko Yigalio Eyalio, Izraelio ambasados saugumo tarnautojo, telefono numerį. Jo namuose buvo suimti dar du Mosado kovotojai. O pats Yigalis Eyalis paskelbtas *persona non grata* ir su šeima išsiųstas iš Norvegijos.

Sylvia laikėsi savo kanadietės Patricios Roxburgh tapatybės ir policijai pateikė painią priedangos istoriją. Ji tariamai vidury gatvės Ciuriche susitiko Leslie'į Orbaumą (Avrahamą Gehmerį), kurį pažinojo iš anksčiau, sutiko su juo skristi atostogų į Oslą, ten susipažino su Danu Arbeliu ir Marianne'a Gladnikoff, bet vėliau susipyko su Leslie'iu. Tada šis esą ją paliko. Bet policijos tardytojas Heraldas Romingenas nepatikėjo nė vienu jos žodžiu. O Arbelis ir Gladnikoff užpildė trūkstamas detales. Jie prisipažino, kad yra Mosado kovotojai ir atskleidė visas detales: tikrąsias pavardes,

adresus Osle, Paryžiuje ir kitose šalyse, slaptus nuostatus bei operatyvines metodikas. Arbelis netgi atskleidė įslaptintą Mike'o Harario telefono numerį Tel Avive.

Tokie jų liudijimai Mosadui buvo be galo žalingi ir gėdingi. Be to, jie atskleidė ir tikrąją Patricios Roxburgh pavardę, tad nuo to laiko pareigūnai į šią ėmė kreiptis Sylvios Rafael vardu.

Vis dėlto apie pačią didžiausią klaidą kovotojai sužinojo tik po to, kai jau buvo areštuoti.

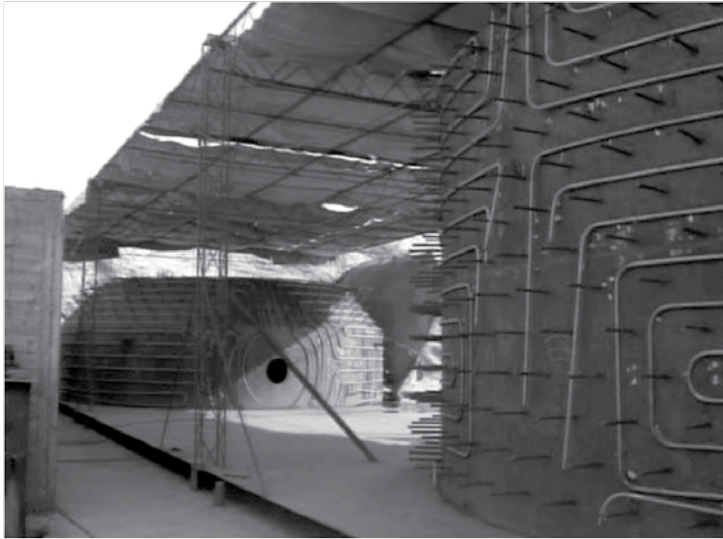
Jie nužudė ne tą žmogų.

*

Jaunas vaikinai, kurį jie nušovė tą naktį Lilehameryje, buvo visai ne Raudonasis Princas. Jis – Ahmedas Bouchikis, viename miestelio restorane padavėju dirbęs marokietis. Apskritai jokių ryšių su „Juoduoju rugsėju“ jis neturėjo. O moteris, kuri su juo tą lemtingą vakarą ėjo į kiną, buvo jo neščia žmona Torril. Mosado kovotojai padarė tragišką klaidą ir nužudė visai nekaltą vyrą. Prabėgus daugybei metų, 1996-aisiais, Izraelis, net ir atsisakęs pripažinti savo kaltę, Bouchikių šeimai išmokėjo 400 tūkstančių dolerių kompensaciją.

Niekas iš vyresniųjų Mosado pareigūnų, net Hararis ar Zamiras, nebuvo kaltinami ar nubausti. Nebuvo ir išmesti iš užimamų pareigų. Net nebuvo sudaryta jokia taryba didžiausiai Mosado istorijos klaidai iširti. Buvo galima tik tikėtis, kad Zamiras ir Hararis patys pateiks atsistatydinimo prašymus, tačiau ir to neįvyko. Zamiras po daugelio metų pripažino, jog Lilehamerio misija žlugo dėl „pasipūtimo“ po iki tol sėkmingai vykdytų operacijų prieš „Juodąjį rugsėjį“. Ir vis dėlto po šio fiasko Lilehameryje Golda Meir įsakė visame pasaulyje sustabdyti bet kokias „Dievo rūstybės“ operacijas.

Tik prabėgus ne vienam mėnesiui Mosado vadai suvokė, kiek nedaug jiems tąkart tetrūko, kad Salamehas būtų surastas. Paaikškėjo, jog per operaciją Lilehameryje Raudonasis Princas buvo palyginti netoli, Švedijos sostinėje Stokholme. „Kai jie nužudė Bouchikį, aš buvau Europoje, – Libano laikraščiui *A-Sayad* pasakojo Salamehas. – Jo veidas ir kūno sudėjimas stipriai skyrėsi nuo mano išvaizdos. Mane išgelbėjo ne mano gebėjimai, o prasta Izraelio žvalgybos veikla.“

Sirijos reaktorius. Šios slaptos nuotraukos, kurias rado kovotojų „trio“, išgelbėjo Izraelį nuo pražūtingos grėsmės (JAV vyriausybės nuotr.).

„Bomarduokite Sirijos reaktorių!“ – prašė ministras pirmininkas Olmertas, bet prezidentas Bushas nesutiko. (Elio Ohayono nuotr., Izraelio vyriausybės spaudos tarnyba.)

Ramsadas Yossis Cohe-
nas viliasi vieną dieną
pamatyti, kaip Mosadui
vadovauja moteris.
(Shaulio Golano nuotrauka).

Izraelio gynybos premija
įteikta komandai,
apvogusiai Irano
branduolinį archyvą.
(Chaimo Tzacho nuotrauka,
Izraelio vyriausybės
spaudos tarnyba).

Apie branduolinio
archyvo buvimo
vietą nežinojo vos
penki iraniečiai. Penki
iraniečiai ir... Mosadas.
(JAV vyriausybė).

Seifai, kuriuose buvo saugomi
slapti dokumentai ir diskai su
informacija. (JAV vyriausybė).

